

det roligste Spor; men det bryder man sig ikke om fra anden Side, man kiler paa. Saa er der virkelig ikke andet at gøre, naar man mener at have haft Grund til at rette Angreb paa Oppositionen, end at foretage saadanne; og det har jeg tilladt mig at gøre ved denne Lejlighed. Naa, men det ærede Medlem fra Aalborg har vel heller ikke egentlig bebrejdet mig noget, fordi jeg har holdt en Partitale, og paa den anden Side maa jeg indrømme, at han er den rette Mand til at gøre det, han har Kvalifikationerne; thi saa vidt jeg, der meget nøje hørte efter hans Tale, kunde opfatte det, er der ikke noget Parti og mindst hans eget, der vil vedkende sig den Tale som Partitale. Derfor kunde der være noget i, at det ærede Medlem vilde rette Bebrejdelser mod andre for at holde Partitaler.

Det lader til, at den lille Tale, jeg holdt, har gjort Virkning. Et æret Medlem af det konservative Folkeparti, jeg tror det var det 8de Medlem fra Odense Amt (Kidde), udtalte, at han havde faaet Kvalme af den, og jeg haaber, han har det bedre i Dag. Der er et Medlem af Venstre, han har ogsaa følt sig ilde berørt af Talen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at han har faaet et Anfald af Storhedsvanvid ved at høre min Tale. Han har nemlig faaet det Indtryk, at han er det danske Landbrug. Jeg er ikke saa sikker paa, at han har det bedre. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Minister i Formiddags bidrog til, at Anfaldet bliver værre. Den højtærede Minister ophøjede nemlig det ærede Medlem til Profet. Der er derfor ingen Grund til at tro, at det vil blive bedre med det ærede Medlem for det første; men det faar nu være, som det vil. Jeg vil imidlertid sige, at jeg ved min Tale ikke paa nogen Maade har tilsigtet eller ventet den Virkning, som den i Virkeligheden har haft, at den ene fik Kvalme og den anden Storhedsvanvid. Men naar det nu en Gang er saaledes, maa jeg finde mig deri.

Inden jeg gaar videre til det, jeg egentlig vil sige, vil jeg udtale en lille Beklagelse over den Maade, hvorpaa vi efter Forretningsordenen og efter gammel Skik og Brug skal betegne de ærede Medlemmer, vi taler til. Vi skal sige: „Det ærede Medlem“. Jeg har selv stemt for det, og allerede af den Grund maa jeg sige det, men vi bruger tidt den Tiltale paa samme Maade, som man underskriver sig med „særdeles Højagtelse“, skønt man ikke har nogen som helst Agtelse for den, man skriver til. Jeg har som sagt selv stemt for det, Skik og Brug hjemler, jeg maa derfor bøje mig for

denne Skik og Brug og vender mig altsaa til det ærede Medlem fra Sæby.

Jeg kan mærke, at mine Bemærkninger forleden Dag har ramt lige i Centrum. Det fremgaar jo af den lidt mærkelige Sinds-tilstand, som disse Bemærkninger har hensat ham i, ogsaa af den Omstændighed, at disse Smaa-bemærkninger har fremkaldt en Masse Angreb paa mig fra en hel Bunke Talere. Jeg kan ikke overkomme at svare dem alle, det er mig rent umuligt. Jeg beder dem undskylde det, maaske jeg ved en anden Lejlighed kan vende mig til dem, mere kan jeg ikke love i dette Øjeblik. Men det ærede Medlem fra Sæby skylder jeg et Svar, og det vil jeg give ham, for ærlig talt, jeg vil grumme nødig skyldte det ærede Medlem noget. Det ærede Medlem sagde om mig, at jeg ved mit Angreb paa ham havde „æreskændet det danske Landbrug“. Ja, jeg er ikke saa bange for at bruge et stærkt Udtryk, dog ikke stærkere, end jeg antager den ærede Formand kan lade det passere. Jeg forstaar ogsaa godt, at den ophidsede Tilstand, det ærede Medlem var i, kunde komme til at diktere ham et saadant stærkt Udtryk, men jeg har aldeles ikke æreskændet det danske Landbrug. Det er meget muligt, at det ærede Medlem har en Interesse i at bibringe Offentligheden den Opfattelse, at jeg havde gjort mig skyldig i en saadan Forsyndelse, det er en Sag for sig, og derfor tvivler jeg heller ikke paa, at det ærede Medlem vil gentage og gentage, at jeg har æreskændt det danske Landbrug.

Nej, jeg har sagt om Bestræbelserne for at skrabe til sig, at det er grimt, naar man ser det ude omkring, drevet af Privatpersoner, men det er hæsligt, naar man ser det sat i System inde paa Rigsdagen. Og jeg har angrebet det ærede Medlem fra Sæby som Ordfører for dette System. „Det danske Landbrug“ siger det ærede Medlem, og han mener øjensynlig, at naar man angriber ham, æreskænder man det danske Landbrug. Mon det dog ikke skulde være en lille Fejltagelse? Efter det ærede Medlems egen Opfattelse maa han i hvert Fald undtage Husmændene, som han jo mente at jeg havde rost og rost lovlig meget; men de hører maaske ikke til det danske Landbrug? Det ærede Medlem kommer nok ogsaa til at undtage sine radikale Standsfæller, der heller ikke er enige med ham i Bestræbelsen for at skrabe til sig. De hører maaske heller ikke til det danske Landbrug? For ikke at tale om mange gode moderate Gaardmænd, der